

Тиганида *с. ж.* пирогъ жареный въ „тигана“: Най послѣ—ба-
ница или тиганиды съ сиреніе, яйца и крави масло пържени, или пе-
чени въ тавъ. *Ч. 77. нвр. тῆγανίω.*

Тиганъ *с. м.* **Тиганя** *с. ж.* **Тиганче** *ум.* сковорода; *нвр.*
тῆγάνιον.

Тиква *с. ж.* тиква: Веднажъ тиква на (за) водѣ, дващъ тиква
на водѣ, а третій пътъ ся разбила. *Ч. 133.* Която тиква чѣсто ходи
на кладенче-то, та скоро ся строшва. *Ч. 178.* Гледашъ го на гледъ,
като тиква на плетъ. *Ч. 142.* До тога щемъ да останамъ тѣлесно като
врѣхаре и бабереди и душевно прости и неврядни—„ни за въ тиквы“.
Л. Д. 1869 р. 109.

Тиквенъ *пр.* тыковный: Ние не даваме бабиниятъ Пѣнияъ тик-
венъ грошъ и за най-високата теория. *З. 155.*

Тиевеникъ *с. м., мн. ч.* **Тиввеници** **Тиввеничковци**,
простофили: Дѣ, рѣчѣте сега, че не сме ние тиевеници въ сравненіе
съ казаны-ты народы въ просвѣтно отношеніе? *Л. Д. 1869 р. 230.*

Тиввеникъ *с. м.* пирогъ съ тиквой.

Тикна *м. св.* **Тиканъ** *м. дл. 1)* подтолкну, — талкиваю: Андрей
го тикна, той падна на земята. *Тб. 50.* Той като бе ожаднялъ много
омжна са вовъ вѣбела и като са напѣ, зе да излази; ала циганина са
препреди та го непушаше и искаше да го тикне да са удави. *Ч. 248.*
Чюдото друго не струва, Освѣнъ къмъ пропасть да тыка. *З. 328. 2)*
двину, — гаю: Мидхатъ паша желае да тикне България въ поле-то на
напрѣдка, дори въ материално отношение. *Л. Д. 76 р. 128.* Самъ си
тыкай работи-ты, а не оставяй тып да тя тыкать. *ib. 71 р. 197. 3)*
побужу, — жаю: Всяко добытче отъ естество-то си ся тыка да трѣси
онѣжъ храна, коя-то му поноси. *ib. 1873 р. 274.*

Тикюренъ *пр.* сѣрный: Чукни му ейде на главата и дай му
да пине тикюрена водица. *З. 107.*

Тилилейско пүсто горѣ *с. с. въ заговорѣ:* (Тия почувди) да
идѣтъ въ пусто горѣ Тилилейско, дѣто штеркъ не мати, лѣстовица
не пѣмъ, дѣто куче не лае. *Ч. 115.*

Тилникъ *с. м. син.* редѣца: Като видяло слнцето, Това ми циле
хубаво, Спусна са та му отряза Пленици отъ тилниците (сирѣчь, плѣ-
ницитѣ отъ тилтъ). *Пс. 11—12 р. 156.*

Тилъ *с. м., сг. чл.* **Тилѣтъ**, **Тила**, *мн. ч.* **Тилове** *1)* заты-
локъ: По тилъ го (Дима) удрила (Гюргя Самовила), заби испаднале.
М. З. На пета ся врьти, въ тила ле да си чукашъ. *Ч. 125.* Чалъ като
изминалъ до нѣйдѣ, нашия селянинъ почесалъ са въ тилъ-тъ и рѣкалъ
на себѣ си. *Л. Д. 1875 р. 161.* Г. Г. е единъ отъ оние поетически свѣ-